

gade. De omfattede hele hendes Liv, gik helt tilbage til Barndomshjemmet paa Samsø, hvor hun saa tidt havde følt sig tilovers og glemt, naar Distriktslægen og Præsten eller andre kom i Besøg og Diskussionen blev saa kampvarm, at endogsaa hendes Moder kunde give sig til at banke i Bordet af Iver.

Hun var gaaet op paa sit Værelse for at pakke ud.

Øverst i Kufferten laa hendes Skrivemappe mellem nogle Noder, og da hun aabnede den, faldt der et Blad Papir ud. Det viste sig at være den kasserede Begyndelse til et Brev, som hun efter sin Hjemkomst til København havde skrevet til Torben Dihmer for at forsøge paa at forklare sig for ham. Hun havde følt, at han alligevel af alle Mennesker var den eneste, der maaske vilde kunne forstaa hende.

„Jeg vil prøve paa at skrive til Dem, og De skal nu vide alt, hvad jeg selv veed. — Det var jo saadan, at jeg syntes om Dem og holdt af at tale med Dem, allerede før jeg blev rigtig voksen. Ikke saa meget som senere maaske, men alligevel — —.“

Mere stod der ikke. Hun havde ikke kunnet komme videre ad den Vej. Men bag paa Bladet fandtes øverst oppe et Par Linjer, der tilhørte Brevets Slutning og aabenbart var kommen til at staa der af en Fejltagelse, idet hun ikke straks havde set, at Papiret i Forvejen var beskrevet. Der stod:

„Det er uhyggeligt at sidde saadan og skrive et helt Brev om sig selv, især, naar det netop er dette Selv, som piner En Dag og Nat.“